

Lov eller ikke. Det er allerede en Mangel. Man vil nu vel henvise til, at de Regeringsforslag om Arbejderes Sikring mod Følger af Ulykkestilfælde under Arbejdet, der have været forelagt Rigsdagen i Samlingerne 1888—91, ogsaa indeholdt en saadan Henvi- sning til Reglerne i en eventuel Syge- kasselov om Optagelse i en anerkendt Sygekasse. Dertil er kun det at sige, at den Gang stod man uden Erfaring for, hvor vanskeligt det er i Praksis at anvende Bestemmelsen i Sygekasselovens § 6. Men desuden indeholdt disse Regeringsforslag bestemt Angivelse af, hvilke Virksomheder der skulde falde ind under Ulykkesforsik- ringsloven, medens der her i de Herrers foreliggende Forslag intet som helst Krite- rium er i saa Henseende. Det er egentlig et ubegrænset Antal Virksomheder, der ville kunne falde ind under Loven.

Naar man dernæst spørger: hvilken Understøttelse vil der efter Lovforslaget blive tilstaaet den, der kommer til Skade eller hans efterladte, saa henviser Lovfor- slaget jo til Alderdomsunderstøttelsesloven, og jeg tror, at denne Henvi- sning er saaledes at forstaa, at det ikke blot er Reglerne i Alderdomsunderstøttelseslovens §§ 3—8 og 10, der her finde Anvendelse; men da § 5 maa forstaaes i Sammenhæng med Alderdomsunderstøttelseslovens § 1, tror jeg, at i det hele ville Alderdoms- understøttelseslovens Regler om dem, der egne sig til at komme ind under den, være at overføre ganske paa de Understøttelser, der skulde tilstaaes efter dette Forslag. Men jeg ser ikke rettere, end at hvis Meningen i øvrigt med Bestemmelserne om, hvilke Personer der falde ind under Loven, er at forstaa, som jeg forudsætter, at den om- fatter alle dem, der have Adgang til Syge- kasserne, saa har det været Forudsætningen, at man vil højne, om jeg saa maa sige, Niveaue- t for, hvad der vil være at forstaa ved det fornødne Underhold. Man vil, hvis man tager de adgangsberettigede til Sygekasserne med, ikke kunne indskrænke det egentlige Begreb om Trang efter Fattig- loven og Alderdomsunderstøttelsesloven. Man har mulig indset, at dette vilde blive Følgen, og siger saa: Nej, vi ville ganske lægge Princippet i Alderdomsunderstøttelsesloven til Grund for de Understøttelser, der gives efter denne Lov. Men her møder os da ganske sikkert de Ulemper ved Anvendelsen af Reglerne i denne Lov, som jo oftere ere blevne omtalte her i denne Sal, og som ogsaa i Dag ere blevne nærmere omtalte af det ærede Medlem for Ring- købing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Chri-

stensen). Det er utvivlsomt, at Ulemperne ved disse Regler ville komme endnu stær- kere frem, hvor det ikke gælder Personer, der have naaet en Alder af 60 Aar og saaledes, for saa vidt de ere i Besiddelse af en lille Kapital, ville kunne skaffe sig en i Reglen tilstrækkelig Livrente, men hvor Talen er om yngre Personer, der selv med en forholdsvis større Kapital, f. Eks. 4—5,000 Kr., ikke kunne sikre sig og Fami- lie deres fremtidige Eksistens, men som dog efter Lovforslagets Ord om „ubemid- lede“ Personer ikke ville kunne have Ad- gang til at faa Understøttelse efter denne Lov.

En anden Mangel ved Anvendelsen af Alderdomsunderstøttelsesloven vil jo være den, at man vil være udelukket fra at tage Hensyn til, hvilken Indtægt den paagældende havde, før han kom til Skade; det vilde stride mod Alderdomsforsørgel- seslovens Principper. Jeg sætter det Til- fælde, at en Person havde en Indtægt af 3,000 Kr. aarlig ved sit Arbejde, hvilken han efter et Ulykkestilfælde ikke havde Udsigt til at kunne faa. Han vilde ganske sikkert saa efter Lovforslaget være ad- gangsberettiget til Understøttelse, men han kunde ved Hjælp af disse 3,000 Kr. i Tide have ulykkesforsikret sig. Se vi derimod hen til den Lov om Sikring mod Følger af Ulykkestilfælde under Arbejdet, som nu er stadfæstet, saa se vi, at efter § 2 have Arbejdsledere, der ere i Besiddelse af en aarlig Indtægt af 2,400 Kr., ikke noget Krav paa Arbejdsgiverne. Det forekom- mer mig i og for sig at være ganske urig- tigt, at de to Personer ikke skulde stilles lige, og noget lignende vil vise sig paa mange forskellige Punkter. Jeg vil ikke forfølge videre i Detailler, hvorledes Over- førelsen af Principperne i Alderdomsfor- sørgelsesloven paa det her foreliggende Om- raade vilde støde paa Vanskelighed paa det ene og det andet Punkt, men Sagen er jo ogsaa den, at det, der laa til Grund for Alderdomsforsørgelsesloven, hvad den ærede Ordfører jo er meget vel bekendt med, ogsaa var Hensynet til, at man vilde yde en Hjælp til Selvhjælp. Vi vide alle, at Spiren til Alderdomsforsørgelsesloven laa i Regeringsforslaget i Samlingen 1888—89 om det offentlige Fattigvæsen § 64 om, at den Understøttelse, der blev givet Personer, der i 10 Aar havde været Medlemmer af en anerkendt Sygekasse eller havde ydet Indskud i Alderdomsforsørgelseskasser, ikke vilde blive betragtet som Fattighjælp. Denne Bestemmelse gik ganske vist ikke over i Alderdomsforsørgelsesloven, men en